

Istentisztelet, 2021. július 11.

Gondolj Teremtődre ifjúságod idején

Gyülekező ének: 166,1-2 - Urunk Jézus, fordulj hozzánk...

Fennálló ének: 431. dicséret - Úr Isten, kérünk tégedet...

Fő ének: 125. zsoltár - Akik bíznak az Úr Istenben...

Lekció: 1Kir 3,1-15

[1](#) Salamon veje lett a fáraónak, Egyiptom királyának, mert elvette a fáraó leányát. Dávid városába vitte, míg be nem fejezte palotájának, az Úr házának és a Jeruzsálemet körülvevő várfalnak az építését. [2](#) A nép akkor még az áldozóhalmokon áldozott, mert addig még nem építettek házat az Úr nevének. [3](#) Salamon szerette ugyan az Urat, és apjának, Dávidnak a rendelkezései szerint élt, de ő is az áldozóhalmokon mutatott be áldozatot. [4](#) A király Gibeónba szokott elmenni, hogy ott áldozzék, mert ez volt a legnagyobb áldozóhalom. Egyszer ezer égőáldozatot mutatott be Salamon azon az oltáron. [5](#) Akkor éjjel megjelent Gibeónban az Úr Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! [6](#) Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgálóddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. [7](#) Most pedig, Uram, Istenem, apám, Dávid után királlyá tetted a te szolgálodat. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. [8](#) És a te szolgálád választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy meg sem lehet számolni; nem lehet számba venni sokasága miatt. [9](#) Adj azért a te szolgálódnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között. Ki tudná különben kormányozni a te nagy népedet?! [10](#) Tetszett az Úrnak, hogy ezt kérte Salamon. [11](#) Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy törvényemnek engedelmeskedve tudj kormányozni, [12](#) ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és értelmes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad sem. [13](#) Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagságot és dicsőséget is adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között. [14](#) Ha az én utaimon jársz, és megtartod rendelkezéseimet és parancsolataimat, ahogyan apád, Dávid tette, akkor hosszú életet adok neked. [15](#) Azután fölébredt Salamon, és látta, hogy álmodott. Amikor visszament Jeruzsálembe, odaállt az Úr szövetségládája elé, és égőáldozatokat mutatott be, békeáldozatokat készített, és udvari embereinek lakomát rendezett.

Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk, Köszönjük, hogy megszólíthatunk, kifejezhetjük Irántad való hálánkat, örömről, de megvallhatjuk gondjainkat, félelmeinket is, és kérhetünk Tőled tanácsot, útmutatást, vezetéset. Olyan nagy kiváltság ez, s mi sokszor mégsem tudunk vele élni, mégsem tudunk gyermeki bizalommal Rád hagyatkozni. Bocsásd meg, hogy szívünk sokszor megtelik aggodalommal, és megpróbálunk a magunk „szakállára” megoldásokat keresni, helyzeteket oldani. Bocsásd meg az így szerzett kudarcokat, amiket elkerülhettünk volna, ha Rád figyelünk...

Szeretnénk megújulni hitünkben, Irántad való bizalmunkban és engedelmisségünkben. Ajándékozz meg őszinte vágyódással Utánad, hiszen mi még keresni sem tudunk Téged úgy, ahogyan kellene. Emeld föl tekintetünket a

hegyeknél magasabbra, hogy tudjunk bízni Benned és Rád bízni magunkat, gyermekeinket, szeretteinket, gyülekezetünket, s mindazokat, akik miatt sokszor elfog a szorongás vagy félelem. Magunkra nézve sem mondhatunk mást, minthogy lenne okunk a csüggedésre, de azért tekintünk fel Rád, hogy Tőled kapjunk új erőt, reménységet, békességet, engedelmes szívet. Hadd lássuk ma is nagynak irántunk való szeretetedet, s találjon ránk a minket is utolérő kegyelem. *Ámen*

Igehirdetés előtti ének: 445,5 - *Más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed...*

„Gondolj Teremtődre ifjúságod idején...” Préd 12,1

Kedves Testvéreim,

Egy különleges találkozás Istennel, amiről a mai igénk szól. Annyiban különleges, hogy az ÚR álomban szólítja meg gyermekét, aki - bár tudja, hogy álmódott - mégis teljes komolysággal veszi mindazt, amit Ő álmában mondott neki. Azonban tudnunk kell, hogy az ószövetségi korban vagyunk, amikor Isten ígéje még nem volt úgy írásba foglalva, mint ma, s amikor Ő olykor övéit álom által is megszólította, olyan világosan és egyértelműen, hogy nem kellett azt megfejteni vagy kitalálni. Természetesen nem következik ebből, hogy elkezdjünk odafigyelni mi is az álmainkra, hogy bármit is bebeszéljünk magunknak, de az igen, hogy akkor és ott komoly súlya és értéke volt ezeknek a kijelentéseknek.

A felolvasott igeszakasz elején találjuk azt, hogy *„Salamon szerette az Urat, és apjának, Dávidnak a rendelkezései szerint élt.”* Ez nagyon sok mindent elmond arról a személyről, akinek az ÚR álmában megjelent. Szerette az Urat, engedelmeskedett Neki, ezért kereste akarát, nyitott volt az Ő vezetésének a felismerésére és követésére. Ez mind feltétele annak, hogy az álmot helyesen fogadja, helyesen kezelje, és az ne vigye őt semmiféle tévelygésbe.

Éppen ennek az Úr iránti szeretetnek a megnyilvánulása előzi meg Salamon álmát. Az egyik áldozatbemutató alkalmával történt mindez Gibeónban. Részéről hódolás volt ez a mindenható Isten előtt, a hála megnyilvánulása a Tőle kapott sok kegyelemért, s ugyanakkor keresés, nyitottság és fogadókészség kifejezése is Isten iránt, akinek szavára, tanácsára úgy vágyott Salamon. Bizony igaz, hogy a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme. Salamon istenfélő király, aki komolyan veszi, hogy az ország nem az övé, a nép nem az övé. Őt Isten hívta el és bízta meg népe kormányzásával, Neki tartozik számadással, Neki akar engedelmeskedni. A fiatal király nagyon tudatában van annak, hogy nem övé az ország, a hatalom és a dicsőség. Megszívlelte apja példáját is, ahogyan előtte élt, járt, szolgált, uralkodott Dávid.

Az áldozatbemutatót követően - amikor az áldozati helyeken éjszakázó ókori emberek valóban kijelentésre vártak - akkor éjjel Salamonnak Isten megjelenik. Kijelenti magát neki. Isten megszólítja őt álmában. Válaszol neki, lehetőséget kap kérni valamit. Olyan jó látnunk, hogy Salamon nem kéréssel, kérései felsorolásával reagál. Hanem elmondja szíve háláját, megvallja méltatlanságát a nagy feladatra -

bizony, kicsiny ő is a maga szemében, s tudja, hogy saját erőből nem képes feladatát jól végezni. Éppen ez a tény igazolja, hogy mennyire kész volt a szíve arra, hogy magát alárendelje Istennek, mennyire nem megragadni akarta az Ő ajándékait, hanem Őt magát kereste.

A kérését is megelőzi az, hogy szembesül a saját fiatal voltával, tapasztalatlanságával, az uralkodásban való jártasság hiányával, s nem utolsó sorban azzal a felelősséggel, amit Isten ráruházott azzal, hogy népe trónjára ültette. Ez sokkal erősebben van jelen Salamonban, mint a kívánság, sőt, ebből fakad majd a kérése is, hiszen tudja, hogy az ő ereje, képessége ehhez a feladathoz nem elegendő. Márpedig szeretné, ha Istennek kedves szolgálatot végezhetne.

Valóban, Salamon, Dávid fia és utóda, fiatalon került a trónra, hiszen apjának későn született gyermeke volt. De ami ennél fontosabb, hogy tudatában volt a maga fiatalságának, és annak, hogy neki úgy, önmaga személyében nincs alkalmassága, hogy ezt a komoly és felelősségteljes feladatot ellássa. Ez azért figyelemreméltó, mert az ifjúkor egyik tipikus jellemzője éppen az, hogy amikor az ember fiatal, egyrészt kritikus az idősebb generációval szemben, másrészt magáról azt hiszi, hogy ő mindenhez ért, mindent tud, mindent jól lát és helyesen is tesz... Ahogyan mondani szoktuk és tapasztaljuk is - talán bennünk is megvolt ez - minden fiatalban van egy adag „világmegváltó” hajlam: ki, ha nem ő? Mennyi generációk közti feszültségnek, harcnak, meg nem értésnek éppen ez a tény az oka!

Ezért olyan értékes felismerés Salamonban az, hogy bár az ő esetében ehhez minden körülmény adott, még sincs magával eltelve miután a trónra került, hanem keresi és kéri azt, amit csak Isten adhat neki, ami nélkül csődbe menne minden emberi igyekezete. E mögött a keresés mögött pedig alapvetően az Istenkeresés áll. Az az istenfélelem, amellyel az Úrnak áldozatot mutat be, és tiszteli Őt.

Kedves Testvéreim, nem rég fejeztük be a Prédikátor könyvének olvasását, amelyet bölcs Salamonnak tulajdonítunk, s utolsó fejezetében áll az alapigeként felolvasott „*Gondolj teremtődre ifjúságod idején*”. Szélesebb összefüggésben arról van itt szó, hogy az ifjúkor és a fiatalság mulandó, eljönnek majd a nem szeretem napok, az öregség a maga nyomorúságaival, és tanácsos rá felkészülni. Azonban egy egészen új megvilágításba kerül ez az igevers így, ha Salamon kérése van előttünk. Az, ahogyan ő gondolt Teremtőjére, és nélkülözhetetlennek tartotta Őt akkor, amikor élete nagy feladatát fiatalon megkapta. Ez nem az öregségre való felkészülésről, hanem a fiatalkori élethelyzetekben való helytállásról szól.

Jó, ha egy gyermek úgy nőhet fel, hogy tudhatja, van Teremtője, van Valaki fölötte, aki mennyei Atyaként szereti és megváltotta őt. Jó, ha tudja, hogy fiatalokora mennyi veszélyt is rejt, de Isten meg tudja őrizni, kész őt tanácsolni, vezetni és felkészíteni az élet sokféle kihívására. „*Gondolj Teremtődre*” azt jelenti, *számolj Vele, mint élő valósággal, mint aki közel van hozzád, kérd és vedd igénybe tanácsát, vezetését, erejét.* Azt is jelenti, hogy *ne feledkezz meg Róla, nem zárd ki az életedből, ne tagadd meg*

Tőle a hozzád való jogot... Hogyan állunk, vagy álltunk ezekkel a dolgokkal fiatal korunkban?

Ez az ige arra is felhívja a figyelmet, hogy mikor van az istenkeresés ideje? Mert rendszerint sok más dolog előbbre való, aztán, amikor már fogy az erő, jönnek a gondok, bajok, nyomorúságok (az évek, amelyekről az mondjuk: nem szeretem őket), akkor gondolja úgy az ember - vagy sokan még akkor sem - hogy ideje lenne valamit kezdeni, Istent keresni, hogy segítsen...

Kedves Testvéreim, ezzel nem azt akarom mondani, hogy aki elmulasztotta megtenni fiatalon, az már mindenről lemaradt, és lekéssett. Vagy, hogy Isten elutasítja azt, aki csak öreg fejjel kezdi Őt keresni. Isten igazsága sokkal nagyvonalúbb a miénknél! Lehet Őt keresni. Lehet kegyelméért folyamodni a megtérő lator példája szerint az utolsó pillanatban is. Bár itt hangsúlyozni kell, hogy annak az embernek nem volt korábban találkozása Jézussal, de az első és egyetlen alkalmat jól megragadta, hogy nyomorult életét Rá bízta, s kegyelmet nyert. Minden időért kár, amit nem Vele élünk, amit Nélküle töltünk, különösen azért is, mert nem tudjuk, meddig tart a ma, amikor még lehet az Ő kegyelmét, bűnbocsánatát, az üdvösséget hittel elfogadni.

Azonban az tény, hogy amit elmulasztottunk, ami kimaradt, az nem pótolható, az a veszteségek listájára kerül. S bizony ki más lenne méltóbb arra, hogy az életünknek a javát és nem a maradékát adjuk neki, ha nem az Úr Jézus Krisztus, aki a Golgotán mindent vállalt s odaadott értünk? Bizony jól mondja az ének:

*„Jöjj, az Úr vár reád, jöjj, amíg ifjú vagy!
Életed tavaszát, derűjét Neki add!
Ó, ne hagyd fejedet bűnben őszülni vénhedtté,
ne csupán teledet vigyed végül az Úr elé.”*

Igen, ezért is *„Gondolj Teremtődre ifjúságod idején...”*- látjuk, hogy aki ezt leírta, maga is fiatalon kezdte keresni az Urat és került Vele élő kapcsolatba. A következő aztán az, hogy tudjunk megmaradni abban, amit hittel elfogadtunk, megmaradni az ő útján, Vele közösségben, Iránta való hűségben. Ő, akinek így helyezzük kezébe az életünket, hűséges marad hozzánk, nem csap be, nem hagy el, ígéreteit nem vonja vissza, és gondot visel rólunk. Csak legyünk állhatatosak, csak keressük és szeressük Őt, aki már előbb szeretett minket. *Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy azért kereshetünk Téged, mert Te már akkor kerestél, amikor értünk jöttél, hogy megtalálj minket. Köszönjük, hogy mi már nemcsak Teremtőnkre gondolhatunk, hanem Téged, Megváltónkat is ismerhetünk, aki azért jöttél, hogy értelmet, célt adj életünknek az által, hogy a mennyek országát megnyitottad előttünk. Köszönjük, hogy mindent vállaltál és odaadtál azért, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen. S köszönjük a mai hívást, intelmet és felkínált lehetőséget, hogy ma még lehet, ma még szabad Előtted leborulni,

bűnbánatra jutni, Téged elfogadni, magunkat Rád bízni. S hogy nincs mit várni, nincs mit veszíteni azzal, ha Téged választunk, sőt, minden időért kár, amit Nélküled töltünk. Szégyenkezve hozzuk legalább a maradékot, és jó tudnunk, hogy még így is elfogadsz. Hadd kérjünk a gyermekekért, fiatalokért, akik előtt emberileg még sok idő van, hogy felismerjék hívásodat, s hangozzék ez a hívás az igéből a táborokban, s mindenütt, ahol Téged keresnek és segítségül hívnak. Szentlelked munkálkodjék, hogy a keresőkből keresettek és megtaláltak legyenek, akik megtérése fölött angyalok örvendeznek a mennyben. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás...

Záró ének: 261. dicséret - *Kegyelmes Isten, kinek kezében életemet adtam...*